

Jülide Aslan

- şiirler -

Yayın Tarihi:

13.04.2021

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Jülide Aslan

Ŗir yazmanın nefes almak kadar önemli ve vazgeçilmez olduğunu küçük yaşlarda öğrendim. İçimdeki edebiyat hasretini Edebiyat okuyarak gideremedim fakat okuduğum kitaplar ve yazdığım şiirlerle ben de buradayım demek istiyorum. Bir öğretmen adayı ve nazizane şiirlerimle aranızdayım. Sevgi ve saygılarımla.

Ama Gececek

Gececek diyorum kendime.
Bir yılan akıtsa da zehrini,
Hatta bir timsah parçalasa da tenimi
Namert bir kezzap yaksa da zerrelerimi
Gececek diyorum kendime,
Ya ölünce gececek ya da
Unutunca...

Jülide Aslan

Ben Gökyüzünden Ayırmadım Hiç Gözlerimi

Ben gökyüzünden ayırmadım hiç gözlerimi.

Ruhumu parçalasa da karanlık,

Tenimi delse de kör bir bıçak,

Ve hatta soğuk bir kaldırım taşı olsa da son nefesimi verdiğim kucak.

Ben gökyüzünden ayırmadım hiç gözlerimi.

Sıkı sıkı tutundu ellerim yıldızlara,

Derdimi anlattım benliğimi sarıp sarmalayan bulutlara.

Ve gözyaşlarım yağmur olup kar olup yağdı yeryüzüne, bütün insanlığa.

Ben gökyüzünden ayırmadım hiç gözlerimi,

Belki de bu yüzden derman olmadı hiç bir şey yarama,

Çığırından çıkmış hüznümü dindiren sonsuz bir mavilikten başka.

Jülide Aslan

Bir Garip Şiir

Şimdi neyi toplayayım ki dağıldığı yerden
Paramparça olan gururu mu? Yoksa aşkı mı kurtarmalıyım kederin elinden
Cesaret edip yıldızlarını çalabilir miyim ki zifiri karanlık bir geceden
İşte öyle zor öyle imkansız kurtulmak, bu pürü melalden
Ya gitmektir payıma düşen şu zalim kaderden
Ya da kanımın sıcaklığını hissetmek soğuk bir kaldırım taşında can verirken.
Jülide Aslan

Bir Hayalperest'in Hüsranı

Renkleri dökülmüş duvarlara soruyorum seni,
Karanlığa hapsedilmiş yıldızlara
Kimse duymamış adını kimse görmemiş oysa,
Bir ben biliyorum seni bir de sokağımdaki şu lamba.
Gecenin içinden duyuyorum adımların seslenişini,
İssiz yollarda arıyorum ayak izlerini
Cismin arşınlarken zihnimin dehlizlerini,
Kayboluyorum git gide beklerken bir türlü gelmeyen hayalini.
Çıkmaz sokaklarda buluyorum kendimi her seferinde,
O çıkmaz sokaklar bir gün sana çıkar diye,
Gözyaşlarımı saklıyorum ümitsiz bekleyişlerime,
Yokluğuna yokluğumu katıyorum be adam! Sen de artık beni bekleme.
Jülide Aslan

Daha Önce Hiç Ölmemiş Gibi

Eskimiş bir acının kapısındaım bu gün

Önüme dikilmiş çocukluğum kanlı bir defterle beni bekliyor

Korkarak bakıyorum yüzüne, hüznle bakıyor yüzüme.

Gel diyor, kapanmayan hesapların ; kanayan yaraların bekliyor

İtiraz ediyorum ona, annesine karşı koyan küçük bir çocuk gibi

Ağlıyorum sanki daha önce hiç ağlamamış gibi

Nefesim acı bir yumruya kör bir pusuyla yenik düşerken

Düşü veriyorum Umut mavisini bulutların gökyüzünden

Vedalaşıyorum gülüşlerimle katran karası bir gecenin içinden

Çocukluğum bir gardiyan gibi tutuyor kolumu tenimdeki derin izlerin üstünden

Ve kabullendiğim kaderimle soruyorum gayri ihtiyari -cezam ölüm mü gerçekten?

Çocukluğum önde ben arkada dikenli bir patikadan ilerlerken

Tiz bir kahkaha sesi çınlıyor zihnimin derinliklerinden

Ölüm mü korktuğun yoksa kaderin mi kaçtığın gerçeklerinden

Kelimeleri tenime birer kurşun gibi isabet ederken

Şah damarımı delip geçen bir bıçağın gölgesinden, gözlerimde görüyorum çaresizliği

Ve ölüyorum sanki daha önce hiç ölmemiş gibi.

Jülide Aslan

Düş Mevsimi

Firakından azledilmiş bir gecenin ortasındayım,
Yanımda bir gölgem var bir de heybeme doldurduğum umutlarım.
Gidiyorum rotasını şaşırılmış bir pusulanın rehberliğinde,
Kederin çorak toprağından düşlerin bereketli mevsimine.

Kanımın rengine bulanmış geçtiğim yolların pespaye dikenleri,
Adımlarımdan okunur yalnızlığın belirsiz eşgali.
Gidiyorum dönüşü olmayan bir yolda anılarım yitik fikrim firari,
Gidiyorum artık dipsiz karanlıklardan sıyrılma vakti.
Jülide Aslan

Hayallerimin Yolculuđu

Gel Dostum! Bulutlar aşalım seninle
Pamuk şekerinden hayaller kurup
Kağıttan gemiler yüzdürelim,
Umut mavisii gökyüzünde.
Saçlarımıza konsun renkli kelebekler
Gözlerimizde ışıldasın,
Uzak galaksidedeki gezegenler.
Kimi sudan kimi buzdan kimi ateşten
Su gibi akan bir gecenin içinden
Zamanın olmadığı diyarlara gidelim
Gözyaşının tanınmadığı acının bilinmediği
En çok da çocukların ölmediđi...

Jülide Aslan

Koridor

Lisanını yitirdi zihnim kanlı bir koridorda,
Adımlarıma bulaştı acı ellerim gezindi bos duvarlarda,
Ne bir ses duyuldu boğazımdan ne de bir kelime görüldü ufukta,
Artık eskisi gibi olamazdı hiç bir şey bu koridorda asla
Zira kirlenmişti çoktan beyaz olan ne varsa
Siyahı karanlık karanlıktan siyah bir insanın kanıyla.

Ruhunu yitirdi zihnim mezar kadar dar bir koridorda
Yürüsem de çıkamadım oradan koşsam da
Nafileydi kurtuluşa dair herşey hatta ölüme dair bile olsa
Umut etmek yasaktı bir kere, kaderine razı olmakta
Ve karar verebilmek bu beyazlığı kirleten kanın sahibinin kim olduğuna?
Bir tek ben varsam bu malum koridorda .
Katil de cesette, benden kötü benden iyi
Ve belki de benden başkası değildi aslında.
Jülide Aslan

Pür-ü Melal

Perçemlerinde kaybolmuş umudun gözyaşları
Gözlerimi kapatsam ellerime düşer damlalar
Mateme mağlup olmuş hüznün sancısı
Sesimi kessem bile dinmez yüreğimde kopan tiz çığlıklar
Tenime işler durur keder kanlı nakışını
Boğazımda koca bir düğümdür acının ab-ı hayatı
Dört yanıma sıkıca sarmış zaman paslanmış ağlarını
Şimdi ne geçmişe esir verebilirim ne de geleceğe rehin bırakırım
Jülide Aslan

Sen Benim Őiirlerimi Hiç Okumadın

Sen benim Őiirlerimi hiç okumadın

Deęmedi satırlarıma gözyaşıların

Ellerinin dokunacağı kadar

Deęerli olmadı sayfalarım

Sen benim Őiirlerimi hiç okumadın

Acılarına sağır oldu kulakların

Tıpkı delicesine varlığını arayan ruhumu

Bir kez olsun göremeyen gözlerin gibi

Sen benim Őiirlerimi hiç okumadın

Korktun!

Riyakar yüreğine mağlup oldu duyguların

Bana baktın ama sesimi hiç duymadın

Sen benim Őiirlerimi hiç okumadın.

Jülide Aslan

Sesi Yoktur Yalnızlığın

Sesi yoktur yalnızlığın

Çığılı da feryadı da dilsizdir

Acının açtığı dipsiz bir çığırda

Benliği koca bir hiçlikte gizlidir

Sesi yoktur yalnızlığın

Gelişi de vedası da dilsizdir

Lügatını kaybetmiş yüreklerde

Ne bir hoşgeldine ne de bir elvedaya layiktir

Sesi yoktur yalnızlığın

Sevgisi de nefreti de dilsizdir.

Hissiz bir bedenın gölgesinde

Ruhuna dokunan her duygu kifayetsizdir

Sesi olmaz yalnızlığın

Kelimelere ağır kalbe eziyettir mahiyeti

Çürümüş omuzlar kaldırır mı ki demirden örölü asaletini

Yalnızlık! Taşıyabilir mi gözyaşlarından daha kuvvetli bir varlık seni?

Jülide Aslan

Sevda

Yüređime kalemlle çizilmiř bir sevdasın sen

Beliren her ayrıntı ruhumun ensesine dayanmış soğuk bir namludan farksız

Aşkım ölümün pençesinde dans edecek kadar arsız

Söylesene bu kadar cesurken kim korkak bu sevda da kim daha günahsız

Toprağımda çiçeklenirdi yaralarımđan dökülen kanlar

Ama hiç birinde çiçeklenmedim sen yarasından yaprak döktüğüm kadar

Solup giden ben miydim? Yoksa sen miydin yüreğimde alev alıp küllere karışan?

Ya da sevda mıydı örselenmiş yüreklerimizden kaçıp kurtulan?

Jülide Aslan

Sevdaya Da Kıyarlar

Sevdaya da kıyarlar
Hem de en çok sevdaya
Kanlı elleri ve aç gözleri ile
Soğuk bir dokunuştur gezinir teninde
Ve bencil yüreklerden bir hançer saplanır
Umuda çalan deli mavisine
Sevdaya da kıyarlar
Hem de en çok sevdaya
İzbe bir mecrada kör bir sokakta
Kalabalık bir köşe başında
Kanına sirayet eden ayın ışığında
Küçücük bir beden gömülür
İhanetin çorak toprağına
Diyorum ya sevdaya da kıyarlar diye
Sevdaya da kıyarlar azizim
Hem de en çok sevdaya
Jülide Aslan

Son

Bir gün gideceęim ben de

Tıpkı diğerleri gibi

Ruhumdan düşen serin damlalar ıslatacak toprağı

Rüzgarın uęultusunu giyeceęim üstüme

Tatlı bir melteme emanet ettięim hüznümü

Beyaz kar taneleri, ete kemięe bryecek

Bir gün gideceęim ben de

Tıpkı diğerleri gibi

Yeni ağmış kır çiçekleri fısıldayacak adımı kulaklarına

Gökyüzünün göz kapaklarına ęizilecek sretim

Baktıkça beni hatırlayacaksın

Ben hię gitmeyeceęim aslında sevgilim

Sen mr boyu benim izlerimle yařayacaksın.

Jülide Aslan

Uyanış

Güneşsiz sabahlara açıldı gözlerim
Gecenin karanlığından sıyrılamayan bir şafağa
Siz hiç yaşarken öldünüz mü?
Yaşamdan evla ölümden beterdi bu uyanış adeta
Ellerimde hissettim göğün kızılığını
Kulaklarımda duydum karanlığın fısıltısını
Ve ayaklarımla yürüdüm kaderimin taşlı yollarını
Bu uyanış her şeyden beter
Bu uyanış ki insanı candan eder
Kör bıraktı umutlarıma giden aydınlıkları
Jülide Aslan